

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 259/2015
03.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Ж.П. из В., кога заступа М.Ј., адвокат у Кули, против туженог ЈКП "Стандард" из Врбаса, чији је пуномоћник Ј.Т., адвокат у В., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 593/14 од 11.06.2014. године, у седници одржаној 03.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 593/14 од 11.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду, Судска јединица Врбас П1 880/12 од 03.12.2013. године, ставом првим изреке, поништено је решење о отказу уговора о раду број 04-2665 од 26. марта 2012. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају врсти и степену стручне спреме које тужилац поседује. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу изврши исправку уговора о раду од 29. маја 2008. године, тако што се уместо радног места помоћни радник у предузећу уписује радно место зидар у предузећу. Трећим ставом изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражио да се тужени обавезе на уплату припадајућих доприноса надлежном Фонду ПИО за период од 01. јануара 2009. године до 26. марта 2012. године. Четвртим ставом изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2011. годину исплати износ од 6.197,77 динара са законском затезном каматом почев од 15. јануара 2012. године па до исплате, да му на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2012. годину исплати износ од 41.007,41 динар са каматом почев од 15. јануара 2011. године па до исплате. Петим ставом изреке одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор за 2012. годину исплати месечне износе са законском каматом на сваки појединачни износ од доспелости па до исплате, као у овом делу изреке.

Последњим ставом изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а тужилац је ослобођен од плаћања судске таксе.

Одлучујући о жалбама парничних странака, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 593/14 од 11.06.2014. године, укинуо првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима парничног поступку, док су у преосталом делу жалбе тужиоца и туженог одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које овај суд, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту помоћног радника у предузећу на неодређено време, а према уговору о раду од 29.05.2008. године. У току рада код туженог, тужилац је обављао послове зидара, којима није био задовољан. Дана 09.03.2012. године, тужени је понудио тужиоцу закључење анекса уговора о раду због потребе боље организације процеса рада код туженог, којим се тужилац распоређује на радно место помоћног радника на гробљу у ЈКП "Стандард" из Врбаса са описом послова сагласно Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији за које радно место је предвиђено 14 извршилаца. Према плану потреба ОЈ "Капела" код туженог, постојала је потреба да се приме два помоћна радника за изградњу породичних гробница. У понуди је наведено и да је запослени дужан да се писмено изјасни о понуди у року од 8 дана од дана пријема, те да ће се сматрати да је понуду одбио ако се о њој не изјасни у предвиђеном року, а да закључењем уговора и прихватањем понуде запослени задржава право да покрене спор код надлежног суда у року од 90 дана. Тужилац се изјаснио на понуду наводећи да код туженог фактички обавља послове зидара, а не помоћног радника, те да моли туженог да ову неправилност исправи анексом уговора о раду, наводећи да је ова понуда у супротности са колективним уговором и актима туженог, те да ће уколико буде распоређен на то радно место покренути судски поступак. Како није потписао понуђени анекс уговора о раду, тужени је донео оспорено решење о отказу уговора о раду од 26.03.2012. године, позивајући се на одредбе члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду и члана 13. тачка 8. уговора о раду. У поступку је утврђено да тужилац у одређеном периоду није користио годишњи одмор, као и висина накнаде по том основу.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, судови су делимично усвојили тужбени захтев тужиоца, поништавајући решење о отказу уговора о раду и обавезујући туженог да тужиоца врати на одговарајуће радно место, са образложењем да у понуди за закључење анекса уговора о раду тужиоца није упозорио на правне последице одбијања потписивања анекса уговора о раду.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Чланом 172. Закона о раду ("Службени гласник РС", број 24/05), предвиђено је да је послодавац дужан да у понуди за закључење уговора анекса уговора о раду запосленог упозори на правне последице одбијања потписивања анекса уговора о раду. Чланом 179. став 1. тачка 7. одређено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1. до 4. овог закона.

Имајући у виду утврђено чињенично стање у контексту напред наведених законских одреби, правилан је закључак нижестепених судова да поступак отказа уговора о раду, тужени није спровео у складу с законом, због чега је и оспорено решење о отказу, незаконито. Мањкавост овог поступка огледа се у чињеници да тужени уз понуду за закључење анекса уговора, није указао тужиоцу на правне последице које могу да настану одбијањем понуде, иако га на то обавезује одредба члана 172. став 1. Закона о раду, при чему није од значаја чињеница да је тужилац имао пуномоћника адвоката. Ово из разлога што правне последице одбијања закључења анекса уговора о раду, сагласно члану 179. став 1. тачка 7. наведеног закона, настају по вољи послодавца, односно послодавац одлучује да ли ће запосленом отказати уговор о раду, ако настане овај отказни разлог. Пропуштањем да уз саму понуду за закључење анекса уговора о раду, тужиоцу укаже да ће му у случају одбијања, отказати уговор о раду, код тужиоца се могао оправдано створити утисак да не прихватање понуде неће имати за последицу престанак радног односа, поготову што је послодавцу већ указивао да је незадовољан пословима које обавља.

Имајући у виду напред изнето, без утицаја су наводи ревизије да тужилац у току поступку није указивао на ове недостатке у самој процедури отказа уговора о раду, посебно што суд у поступку оцене законитости решења којим је одлучено о неком праву запосленог, оцењује и законитост поступка који је претходио таквој одлуци послодавца.

Из изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**